

Sygn. akt IV Ka 304/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 roku

sprawy **K. K.**

obwinionego z art.86§1 kw w zw. z art.23 ust. 1 pkt 2 Ustawy "Prawo o Ruchu Drogowym" z dn. 20.06.1997 r. Dz. U. nr 98 poz.602 z późn. zm.

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 19 marca 2013 roku sygn. akt II W 216/12

na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do obwinionego K. K. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim.**

IV Ka 304/13

UZASADNIENIE

K. K. został obwiniony o to, że:

w dniu 13 października 2011 roku około godz. 16. 00 na ul. (...) w T. M., kierując samochodem ciężarowym marki F. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępów omijając zaparkowany pojazd marki V. o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia się pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a następnie odjechał z miejsca zdarzenia,

tj. o wykroczenie z art. 86 §1 kw w zw. z art. 323 ust. ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. nr 98 poz. 602 z późn. zm.).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie M.. wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku w sprawie II W 216/12:

1.obwinionego K. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 złotych;

2.zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych opłaty i 289 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obwiniony.

Wyrokowi zarzucił „rażącą i mającą bezpośredni wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania”:

1.art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk przez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego i przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów prowadzące do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a także rozstrzygnięcie nie dających się usunąć w drodze czynności dowodowych wątpliwości na niekorzyść obwinionego;

2.art. 2 kpk, art. 5kpk art. 7 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 kpk wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy co do zarzucanego czynu na podstawie niekompletnego materiału dowodowego bez przeprowadzenia dowodów: z kopii paragonów kasy fiskalnej sklepu (...). R.” w P. Tryb. na okoliczność zakupów zrobionych przez obwinionego w dniu i godzinie zarzucanego mu czynu, z faktur dokonywanej przez obwinionego dostawy w dniu 13 października 2011 roku na rzecz firmy (...);

3.art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez uznanie przez sąd za główny dowód w sprawie poszlak, a mianowicie notatki urzędowej o kolizji drogowej i protokołu oględzin, pomimo że mają one charakter pośredni, zostały sporządzone kilka tygodni po rzekomym zdarzeniu drogowym, nacechowane są subiektywizmem i dlatego nie powinny stanowić samodzielnego dowodu;

4.art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez bezpodstawne i nieoparte logicznymi argumentami uznanie wyjaśnień obwinionego za skonstruowaną linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej a zeznań świadka K. M. za pomoc w skonstruowanej przez obwinionego linii obrony obliczonej na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenia na rzecz obwinionego zryczałtowanych kosztów poniesionych w sprawie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie M..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja okazała się zasadna w takim zakresie, iż skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie M..

Ponieważ ocena zarzutów podniesionych w apelacji nastawionych na kwestionowanie sprawstwa i winy obwinionego jest aktualnie przedwczesna, sąd okręgowy ograniczył się do wskazania uchybień, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Analiza wyników dotychczasowego postępowania nie upoważniała sądu I instancji do rozstrzygnięcia merytorycznego, a w konsekwencji nie stwarza sądowi odwoławczemu warunków do zajęcia stanowiska odnośnie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. W obecnym stanie postępowania dowodowego istnieją bowiem wątpliwości co do prawidłowości ustaleń faktycznych, które doprowadziły sąd merytoryczny do przekonania o sprawstwie obwinionego.

Przechodząc do rozważań szczegółowych należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy oraz stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 7 kpk). Zasada prawdy (art. 2 § 2 kpk) wprowadza wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Oznacza to zobligowanie wszystkich organów procesowych, w tym sądu do dołożenia – niezależnie od woli stron - maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków dla poznania prawdy. Tych wymagań sąd rejonowy nie dopełnił.

W tym kontekście trzeba zaznaczyć, iż sąd rejonowy w pisemnych motywach przedstawił bardzo ogólnikowy przebieg zajęcia i pominął szereg okoliczności, które mogły mieć znaczenie dla oceny sprawstwa obwinionego.

Z zeznań A. S. (z domu G.) wynika, że wjechała ona na ulicę (...) od ulicy (...) i zatrzymała samochód marki V. (...) przy lewej krawędzi jezdni (prawa strona pojazdu musiała więc pozostawać od strony ulicy (...)). Pojazd ten na skutek kolizji (otarcia przez inny pojazd poruszający się ulicą (...)) został uszkodzony z prawej strony (zarysowane zostało prawe nadkole i błotnik), co było realne przy przedstawionym przez nią sposobie zaparkowania V.. Samochód dostawczy F. (...), który według niej potrącił jej pojazd - jechał w kierunku Placu (...). Przedstawiony przez A. S. kierunek i droga późniejszego pościgu za tym F. dodatkowo potwierdzają, iż samochody te musiały podążać w tym samym kierunku. Wskazuje na to również szkic miejsca zdarzenia (sporządzony na podstawie relacji A. S.). Mimo, że nie odzwierciedla on usytuowania pojazdów zgodnie z twierdzeniami w/w zawartymi w protokole zawiadomienia o wykroczeniu – to jednak zaznaczono na nim ruch obu samochodów w tym samym kierunku.

Z konsekwentnych i stanowczych twierdzeń A. B. - współwłaściciela i dysponenta samochodu F. (...) wynika, że w dniu 13 października 2011 roku pojazd ten został uszkodzony również z prawej strony (zderzak, błotnik po stronie prawej).

Zebrany w tej postaci – odnośnie istoty zajścia - materiał dowodowy (uwzględniając również plan T. M.. obejmujący ulicę (...) i ulice przyległe - załączony do akt sprawy w postępowaniu odwoławczym) wskazuje jednoznacznie, że oba pojazdy zostały uszkodzone z prawej strony mimo, że były ukierunkowane w stronę Placu (...); dowody w tym zakresie nie tłumaczą, ażeby zaistniał nietypowy ruch F. (...) w momencie kolizji, który doprowadził do zetknięcia prawych stron pojazdów ustawionych wcześniej w tym samym kierunku. Przy prostoliniowym torze jazdy samochodu dostawczego (zgodnym z kierunkiem zaparkowania V.) możliwe było otarcie prawej strony samochodu osobowego lewą stroną F. (...). W przypadku takiego charakteru jazdy samochodu dostawczego powstanie uszkodzeń po prawych stronach obu pojazdów byłoby możliwe, gdyby były ustawione względem siebie w przeciwnych kierunkach – jednakże taka wersja na obecnym etapie uszczegółowienia dowodów nie wynika z zeznań A. S.. Brak wyjaśnienia i zweryfikowania tych okoliczności wymaga powtórzenia, uzupełnienia i ponownej oceny dowodów, co wymaga przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w znacznej części (art. 106a kpw) i musi skutkować uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Niezależnie do tego należy podnieść, iż sąd I instancji - z punktu widzenia przebiegu zdarzeń w dniu 13 października 2011 roku, a w szczególności deklarowanego przez A. B. i A. S. powrotu obwinionego do firmy (około godz. 16.00) - pominął ocenę i sprawdzenie informacji zawartej w ewidencji czasu pracy (k 111), iż w tym dniu K. K. pracował do godziny 18.00.

Zaniechanie weryfikacji dotyczy również danych odnoszących się do przedmiotowej kolizji zawartych w pismach procesowych kierowanych przez pracodawcę do obwinionego w związku ze sprawami pracowniczymi (k 35), odbiegających od treści zeznań A. B., zwłaszcza w zakresie uderzenia w słupek, identyfikacji i roli w zajściu A. Ż..

Wymóg wynikający z treści art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw oznacza nie tylko, że sąd nie może opierać się na materiale nie ujawnionym na rozprawie, ale też, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają (OSNPG 3/ 1980, poz. 53). Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę tego przepisu.

Zebrany do tej pory niepełny i w sposób mało wnikliwy materiał dowodowy nie pozwala w sposób jednoznaczny na obecnym etapie postępowania na rozstrzygnięcie, która ze sprzecznych wersji wynikających z dowodów osobowych zasługuje na uwzględnienie. Gdyby uzupełnione dowody z wyjaśnień obwinionego i w/w świadków nie doprowadziły do usunięcia wątpliwości co do zaistnienia (przebiegu) przedmiotowego zdarzenia sąd I instancji rozważy ponownie dopuszczenie dowodu z paragonu i faktury opisanych w punkcie 2 apelacji (k 145); w sprawach zawiłych, należy bowiem przeprowadzić każdy dowód, który może wnieść element przybliżający wyjaśnienie rzeczywistego przebiegu przedmiotowego czynu (w tym przypadku weryfikacji wersji obwinionego).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotne znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Nieprawidłowości te

powodują, że zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie M..

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien w szczególności:

- powtórzyć i uzupełnić w pierwszej kolejności postępowanie dowodowe w zakresie uczestników przedmiotowego zdarzenia, mając na uwadze powyższe uwagi; co do dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku sąd może poprzestać na ich ujawnieniu;

- rozważyć argumenty podniesione w skardze apelacyjnej;

- po wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy zgodnie z zasadą prawdy - dokonać wyczerpującej oceny dowodów zgodnie z art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 8 i art. 82 § 1 kpw;

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł, jak w wyroku.